

Ζ.—Ψηλά τὸ παλαιοπάπουσα κρεμάστε γιὰ πῆκα...
φωνὴ μὲ λέγει μυστικῆ ἐν τούτῳ μόνον νῆκα...
Τὸ σύμβολόν μας ἄς γελᾷ κάθε σαχλὸ καθόν...
τὴ θά ἐπιγῆ μπαλωματῆς... αὐτὸς ποὺ διορθώνει.
Λοιπὸν κι' ἔμετς σκοπεύομεν, ἂν ἔλθωμεν 'στὰ πράγματα,
νὰ βάλωμεν μπαλώματα εἰς τὴν γυμνὴν πατρίδα,
κι' ἂν μᾶς περάξουν οἱ ἔγχροιοι μὲ ἄνοστα περάγματα,
ὁ τίτλος τοῦ μπαλωματῆ δοξάζει τὴν μερίδα.
Φωνή. Πῆς τα λοιπὸν νὰ βουβαθῆ τὸ κάθε κουραϊδόν.
"Ἄλλῃ, 'Εσ' εἶσαι τὸ κανάρι μας κι' ὁ Νικόληος τᾶτῆδόν.
Ζ.—Ναί, ἄς λουφάξουν τύραννοι καὶ ἀργυγοὶ ντατῆδες,
σῆκω τὸ παλαιοπάπουσα ἐσὺ ποὺ τὸ κρατεῖς,
ζήτησ' κι' ἐγὼ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ οἱ μπαλωματῆδες,
ζήτησ' καὶ ὁ μεγάλος μας ἀρχιμπαλωματῆς.

(*Ὁ Τσελεπίτσας ἔψηλά τὸ λάβαρον σηκώνει,
καὶ φέρνει τὸ παπούτσι τοῦ 'οῦ μῆτι τοῦ Ἀντώνη,
κι' ὁ Ἀντωνάκης τὸ φιλεῖ κι' ἀπλήστως τὸ μυρίζει
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα πᾶς ἐκλογεῖς ἀφρίζει,
κι' ὀμνῶται καὶ δοξάζεται ἡ ἐθνικὴ παντιέρα
καὶ τρῶσι καραμάντουκα πετοῦνε 'σὺν ἄερα,
ἀλλ' ὅμως ταύρου μηχανθμόν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ἀνεβαίνει πηδηκτὸς ἀπάνω σὲ κοφρῖνι.)*

Φασ.—Κοντὰ μου τώρα ἔβλεπε γεναῖοι καὶ θρασεῖς,
κι' ἐγὼ ὕψὸς τὸ σύμβολον τὸ ἀληθῶς ὄρατον,
καθὼς τὸν ὄφιν ὄψωσε τὸ πλάσι Μωῦσης
καὶ χάσκοντες τὸν ἔβλεπαν οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων.
"Ἄς γίνῃ τὸ Σατζᾶν-Σεριφ καὶ ἱερὰ σημαία,
κι' ἄς ἔλθῃ πᾶσα ἡ μερίς σφριγῶσα καὶ ἀκμαία,
κι' ἄς πέφτουν λόγοι σὰν βροχῆ, παπούτσι σὰν χαλάκι,
καὶ πᾶς πεινῶν Ἡμέτερος κι' ἐμεῖ ἀλαλάζῃ.

Τάκουσατε τᾶτῆδόν σας καὶ τὸ χρυσὸ κανάρι,
ἀκούσατε, παρακαλῶ, κι' ἔμένα τὴν γαλιάνδρα...
ἔνα παπούτσι ἄς στηθῆ σὲ κάθε ἀγωνιάρη
νὰ ἐνθυμῆζῃ τὸν κλεινὸν τῆς Ἀρκαδίας ἄνδρα.
Μὲ τοῦτο θὰ παχύνετε, θὰ γίνετε μανάρια,
μὲ τοῦτο μόνον ἔμπροστὰ θὰ πάτε σὰν καθοῦροι,
καὶ τότε πᾶ ἑ' ἀρθρόνι σας μαζὶ μὲ τὰ κανάρια
μῆσα σ' ὀλόχρυσο κλουβὶ θὰ τρῶνε καναβοῦρι.

Περὶ αὐτὸ ἄς μαζευθοῦν κρατούντες τᾶντερά των
τυραννοκτόνοι ἀφοδοὶ μὲ ξίφη καὶ μὲ θόρακας,
περὶ αὐτὸ ἄς κελαιοῦν κροτόντα τὰ πτερά των
τὰ Παραδείσια πτηνὰ μὲ μαύρους νυκτοκόρακας.
Πᾶσης φωνῆς περὶ αὐτὸ ἄς ἀκουσθῆ ὁ τόνος,
ἄς ἀγκανίσῃ εὐκλειαν κι' ἡ παραβῆ μου ἄνος,

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆνί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεσπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραῖνι
μὲ Ξενοδοχείον Ἐσθῆ, — θὰδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξῶδι,

περὶ αὐτὸ ἄς ἔρχεται πᾶς μέγας καὶ μικρὸς
κι' ἄς σαλινοῦν τὸ κήρυγμα τῶν νέων προγραμματίων,
περὶ αὐτὸ κληθῆσονται ἄς κλαῖσωμεν πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν ἐπιδαλωμάτων.

Περὶ αὐτὸ οἱ ρήτορες κι' οἱ τόσοι κολιέδουλοι,
Τζουζιέδες, Καραγιζιέδες, τοῦ κόσμου οἱ Μπερτοδουλοι,
οἱ ἀγαθὰ προλέγοντες 'στὸ ἔθνος μυρσίκαλα,
οἱ τρώγοντες τὰ λῆχανα καὶ γλείφοντες τὰ κόκκαλα.
Περὶ αὐτὸ ἄς παίζωμεν συγνὰ τὸ κλωστοσοῦφι,
περὶ αὐτὸ οἱ κόκκινιοι τῶν Ροβεσπζιέρων σκοῦφοι,
περὶ αὐτὸ ἄς σχίσωμεν τοῦ θρόνου τὴν πορφύραν,
περὶ αὐτὸ ἄς βράσωμεν μὲ ταμπούρα σπασιμένον,
περὶ αὐτὸ ἄς ἐξυμνοῦν τὴν εὐτυχῆ των μοῖραν
οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι προγόνων σεσωσμένων.

Ἐμπρός!... ἄς ἐντυφῶσωμεν εἰς τὸ γλυκὺ τοῦ ἀρώμα
καὶ ἄς τὸ περιφέρωμεν 'στὴν κλασικὴν Παλλάδα,
ἄς πῶσῃ δὲ ἐγγύρησα τὸ πικρὸ γερὸ μπαγλάρωμα
εἰς δούσις ἐπαγγέλλονται νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.
Τοῦς ἤκουσα τοῦς ρήτορας καὶ μοναχὸς μου εἶπα
πῶς ἔλοι των ἐθέψωσαν ἀπὸ τῶν νέων μωσττον,
κι' ἐπούσκωνε τὸ στηθὸς μου κι' ἐπλάτανε κι' ἐκτύπα
'στὰ γλυκοκαλαδήματα καὶ τοῦς λαρυγγισμοῦς των.
Ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου κι' ἐδόμῆσα ὡς μέλισσα
ὄπσταν εἶδα Γίγαντας καὶ νένους χαμηλοῦς,
τοῦς ἤκουσα τοῦς ρήτορας καὶ μόνος μου ἐφέλλισα
πῶς ἔλοι ἄλγο ἢ πολὺ χρωστοῦν τοῦ Μιχαλοῦς.
Τοῦς ἤκουσα τοῦς ρήτορας μὲ προσοχὴν μεγάλην
καὶ εἶδα πῶς μᾶς ἐθῶσαν ἀστροπροσώπους πάλιν,
μὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ὁ Φασουλῆς δὲν κρύβει
κι' ἴδου τὴν ρητορείαν των κι' αὐτὸς πῶς ἀνταμείβει.

(*Ἐπλεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἀπὸ τὴν τόση βγάνε
ἔνα κλωστήρι μακροῦλό γεμάτο μὲ μέλιτι,
καὶ ἀμουντζούρωτον ἐνὸς τὸ πρόσωπον δὲν μένει
καὶ φεθῶν μὲ τὰ τίσσερα καταμουντζουρωμένι.)*

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Μιχαὴλ Κατοῦμπαλῆς ἐλθὼν ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλιοτάτας καὶ λαμπρὰ εἰς εἶδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴ περιμένετε, μὰ τρέφετε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δηλαδὴ καὶ οἱ στραβοὶ 'στὸν Ἄδην.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνη» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτὸς πολὺς.